

Sygnatura akt IV Ka 233/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Adam Pietrzak (spr.)
Sędziowie :	SSO Agnieszka Połyniak SSO Ewa Rusin
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Małgorzaty Stanny Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 14 sierpnia 2014 roku

sprawy **M. P.**

syna J. i R. z domu D. ur. (...) w W.

oskarżonego z art.280§1kk i art. 158§1kk i art.157§1kk w zw. z art. 11§2kk i w zw. z art. 64§2kk

i R. K.

syna L. i Z. z domu Ź. ur. (...) w W. oskarżonego z art. 280§1kk i art. 158§1kk i art. 157§1kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 64§2kk, art. 222§1kk w zw. z art. 57a kk, art. 226§1kk w zw. z art. 57a kk i art. 224§2kk w zw. z art. 57a kk w zw. z art. 64§1kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych i ich obrońców

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 14 listopada 2013 roku, sygnatura akt III K 715/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. z Kancelarii Adwokackiej w W. 826, 56 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. P. z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. B.z Kancelarii Adwokackiej w W.826, 56 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu R. K.z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 233/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 roku (sygn. akt III K 715/13) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu po rozpoznaniu sprawy M. P.i R. K.oskarżonych o to, że:

I. w dniu 16 kwietnia 2013 roku w B.w woj. (...)działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim użyciu przemocy poprzez uderzenie pięściami i kopanie po całym ciele A. J., powodując u niej obrażenia w postaci rany tłuczonej, sińca i otarcia na czole i w okolicy czołowej, rozległych sińców z obrzękiem powiek oka prawego, prawego policzka, obu powiek oka lewego, sińca, obrzęku i otarcia naskórka na nosie, stłuczenia wargi górnej, wybicia jednego zęba patki górnej prawej, będącego filarem mostka zębowego uzupełniającego górne uzębienie, sińca z obrzękiem na plecach po stronie prawej, otarcia naskórka na brodzie, sińców na obu ramionach, w okolicy łokcia lewego i na lewym przedramieniu, sińca ręki lewej i otarcia naskórka na placu V, sińca lewej piersi i otarcia naskórka w okolicy kolana lewego, które to uszkodzenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na czas powyżej dni siedmiu, czym naraził A. J.na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia, zabrali w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...)o wartości 260 złotych, przy czym czynu tego dopuścili się będąc uprzednio skazani M. P.wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 18.04.2006 r. sygn. akt II K 1316/05 za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 8 lat pozbawienia wolności i za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności oraz orzekającą karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 18.08.2005 r. do dnia 20.06.2007 roku i od dnia 23.03.2008 r. do dnia 20.09. 2011 r., zaś R. K.wyrokiem Sadu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 15 marca 2006 roku, sygn. akt II K 1225/05 za czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności, która odbył w okresie od dnia 12.08.2005 r. do dnia 23.10.2006 r. i od dnia 02.05.2008 r. do dnia 19.02. 2011 r., to jest o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk;

oraz R. K.oskarżonego o to, że:

II. w dniu 16 kwietnia 2013 roku w B. w woj. (...) poprzez uderzanie ręką w bark funkcjonariusza policji sierż. S. N. naruszył jego nietykalność cielesną podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, przy czym działał publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 57a kk;

III. w dniu 16 kwietnia 2013 roku w B. w woj. (...) poprzez uderzanie rękoma w klatkę piersiową funkcjonariusza policji post. J. K. naruszył jego nietykalność cielesną podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, przy czym działał publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 57a kk;

IV. w dniu 16 kwietnia 2013 roku w B. w woj. (...) znieważył słowami wulgarnymi, powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy policji sierż. S. N. i post. J. K. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, przy czym działał publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, to jest o czyn z art. 226 § 1 kk w z zw. z art. 57a kk;

V. w dniu 16 kwietnia 2013 roku w B. w woj. (...) groził funkcjonariuszom policji sierż S. N. i post. J. K. pozbawieniem ich życia w celu zmuszenia ich do odstąpienia do prawnej czynności służbowej polegającej na jego zatrzymaniu, czym działał publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 15 marca 2006 r., sygn. akt II K 1225/05 za czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 2 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności, która odbył w okresie od dnia 12.08.2005 r. do dnia 23.10. 2006 r. i od dnia 02.05.2008 r. do dnia 19.02.2011 r., to jest czyn z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 57a kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

M. P.i R. K.uznał za winnych tego, że w dniu 16 kwietnia 2013 roku w miejscowości B. G.działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu A. J.w ten sposób, że uderzając ja pięściami i kopiąc po całym ciele i

głowie narazili wyżej wymienioną pokrzywdzoną na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu lub naruszenia czynności narządów ciała na czas powyżej dni 7, nadto powodując u A. J. obrażenia ciała w postaci rany tłuczonej, sińców i otarcia naskórka na czole i w okolicy czołowej, sińców rozległych z obrzękiem powiek oka prawego, prawego policzka, obu powiek oka lewego, sińca, obrzęku i otarcia naskórka na nosie, stłuczenia wargi górnej, wybitcia jednego zęba piątki górnej prawej będącego filarem mostka zębowego uzupełniającego górne uzębienie, sińca z obrzękiem na plecach po stronie prawej, otarcia naskórka na brodzie, sińców na obu ramionach, w okolicy łokcia lewego i na lewym przedramieniu, sińca ręki lewej i otarcia naskórka na palcu V, sińców okolicy lewej piersi, otarcia naskórka w okolicy kolana lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała wyżej wymienionej pokrzywdzonej na czas powyżej siedmiu dni, przy przyjęciu, iż oskarżeni działali publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, a nadto opisanego czynu dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa, oskarżony M. P. będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 18 kwietnia 2006 r. (sygn. akt II K 1316/05) za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 8 lat pozbawienia wolności i za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności i i karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 18.08.2005 r. do dnia 20.06.2007 r. i od dnia 23.03.2008 r. do dnia 20.09.2011 r., oskarżony R. K. będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 15 marca 2006 r. (sygn. akt II K 1225/05 za czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na krę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 12.08.2005 r. do dnia 23.10. 2006 r. i od dnia 2.05.2008 r. do dnia 19.02.2011 r. oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 10 stycznia 2001 r. (sygn. akt III K 110/00) za czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 5 lat pozbawienia wolności i karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 11.01.2000 r. do dnia 05.03.2002 r., od dnia 05.03.2004 r. do dnia 04.07.2005 r. od dnia 23.10.2006 r. do dnia 30.06.2007 r. od dnia 13.03.2009 r. do dnia 13.01. 2010 r., to jest występku z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za czyn ten na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 57a § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył im kary po (pięć) lat pozbawienia wolności; oskarżonego M. P. uznał za winnego tego, że w dniu 16 kwietnia 2013 r., w miejscowości B. po uprzednim użyciu przemocy wobec A. J. poprzez uderzenie jej pięścią w twarz, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...)900 o wartości 260 złotych działając na szkodę A. J., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu o przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 18 kwietnia 2006 r. (sygn. akt II K 1316/05) za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na krę 8 lat pozbawienia wolności i za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na krę roku pozbawienia wolności i karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 18.08.2005 r. do dnia 20.06.2007 r. i od dnia 23.03.2008 r. do dnia 20.09.2011 r., to jest występku z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; oskarżonego R. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku, z tym, iż przyjął, że zarzucanych mu czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 15 marca 2006 r. (sygn. akt II K 1225/05 za czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na krę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 12.08.2005 r. do dnia 23.10. 2006 r. i od dnia 2.05.2008 r. do dnia 19.02.2011 r. oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 10 stycznia 2001 r. (sygn. akt III K 110/00) za czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, za czyn z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 5 lat pozbawienia wolności i karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 11.01.2000 r. do dnia 05.03.2002 r., od dnia 05.03.2004 r. do dnia 04.07.2005 r. od dnia 23.10.2006 r. do dnia 30.06.2007 r. od dnia 13.03.2009 r. do dnia 13.01. 2010 r., to jest występku z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyny te, przy przyjęciu, iż stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk na podstawie art. 222 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności; oskarżonego R. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, z tym, iż przyjął, że czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 15 marca 2006 r. (sygn. akt II K 1225/05 za czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na krę 4 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 12.08.2005 r. do dnia 23.10. 2006 r. i od dnia 2.05.2008 r. do dnia 19.02.2011 r. oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 10 stycznia 2001 r. (sygn. akt III K 110/00) za czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, za

czyn z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 5 lat pozbawienia wolności i karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 11.01.2000 r. do dnia 05.03.2002 r., od dnia 05.03.2004 r. do dnia 04.07.2005 r. od dnia 23.10.2006 r. do dnia 30.06.2007 r. od dnia 13.03.2009 r. do dnia 13.01. 2010 r., to jest występku z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 224 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył wymierzone wobec oskarżonego M. P.w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył temuż oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 91 § 2 kk połączył wymierzone wobec oskarżonego R. K.w pkt. I, III, IV i V części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył temuż oskarżonemu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności; na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonych M. P.i R. K.na rzecz pokrzywdzonej A. J.obowiązek zadośćuczynienia z doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz wyżej wymienionej pokrzywdzonej kwot po 3000 złotych; na podstawie art. 415 § 7 kpk nie orzekł o powództwie cywilnym; na podstawie art. 57 a § 2 kk w zw. ze skazaniem oskarżonego R. K.za czyny z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 57 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk przy przyjęciu art. 91 § 1 kk orzekł od oskarżonego R. K.na rzecz pokrzywdzonych funkcjonariuszy Policji S. N.i J. K.nawiązki w kwotach po 100 (sto) złotych, na podstawie art. 57a § 2 kk w związku ze skazaniem oskarżonego R. K.za czyn z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk orzekł od oskarżonego R. K.na rzecz pokrzywdzonych funkcjonariuszy Policji S. N.i J. K.nawiązki w kwotach po 50 (pięćdziesiąt) złotych; na podstawie art. 57 a § 2 kk w związku ze skazaniem oskarżonego R. K.za czyn z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk orzekł od oskarżonego R. K.na rzecz pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji S. N.i J. K.nawiązki w kwotach po 50 (pięćdziesiąt) złotych; na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonych wobec oskarżonych M. P.i R. K.kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył tymczasowe aresztowania oskarżonych od dnia 16 kwietnia 2013 roku do dnia 14 listopada 2013 roku; na podstawie art. 230 § 2 kpk zwrócił oskarżonemu M. P.pęk 4 kluczy na czarnej smyczy z materiału o długości 15 cm; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G.z Kancelarii Adwokackiej w W.kwotę 826, 56 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. P.z urzędu.

Powyższy wyrok zaskarżyli obaj oskarżeni i ich obrońcy.

Oskarżony R. K.zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę a polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że dokonał pobicia pokrzywdzonej A. J. wspólnie i w porozumieniu ze współoskarżonym, podczas gdy między oskarżonymi nie było żadnego porozumienia co do pobicia pokrzywdzonej, a także „wspólnego celu”, gdyż nie namawiał współoskarżonego do pobicia ani nie miał żadnego wpływu na jego zachowanie wobec tejże pokrzywdzonej;
- zbyt surowy wymiar kary za tenże czyn wobec stwierdzonych u pokrzywdzonej obrażeń ciała;
- przypisanie oskarżonemu wszystkich skutków pobicia pokrzywdzonej, podczas gdy uderzył ją tylko raz ręką w twarz;
- przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy co do czynów z pkt. III i V zarzutu, podczas gdy z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków wynika, że nie szarpał się z policjantami ani nie groził im;
- nieprzesłuchanie w charakterze świadków dyżurnego Komisariatu Policji w B. na okoliczność czy policjanci poinformowali go o rzekomym popełnieniu przez oskarżonego występku na ich szkodę;
- zaniechania ujawnienia przez Sąd I instancji z zapisu z notatników służbowych pokrzywdzonych policjantów;
- nieuwzględnienie przez Sąd I instancji przy wyrokowaniu „uwarunkowań osobistych” oskarżonego, tj. dobrej opinii w miejscu zamieszkania oraz ważnych względów rodzinnych, które winny stanowić okoliczności łagodzące – i wniósł o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sadowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. K.zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w całości co do czynów opisanych w pkt III i V;

- w części dotyczącej orzeczenia o karze w pkt I, IV i VII,

zarzucając na podstawie art. 438 kpk rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu poprzez nienależyte uwzględnienie niewielkiego stopnia zawinienia oskarżonego, w szczególności w zakresie pkt I, co przejawia się w przyjęciu, iż oskarżony R. K. oraz M. P. działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu A. J., a udział ich w tym zdarzeniu oceniono jako równy, co pozostaje w sprzeczności z rzeczywistym stanem faktycznym, bowiem oskarżony R. K. brał udział tylko w początkowej fazie tego zdarzenia;

- mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa procesowego, mianowicie art. 7, art. 410 i 424 §1 pkt 1 kpk polegającą na dowolnej ocenie dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego, na pominięciu dowodów korzystnych dla oskarżonego przy budowaniu podstawy dowodowej orzeczenia;

- obrazę art. 5 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego oraz art. 7 kpk na mocy, którego organy procesowe kształtują swe przekonania na podstawie całości kształtu przeprowadzonych dowodów, oceniając je swobodnie z uwzględnieniem jednak zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

W konsekwencji wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i IV przez obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności oraz w pkt VII przez zastosowanie zasady pełnej absorpcji;

- zmianę zaskarżonego wyroku w III i V przez uniewinnienie oskarżonego od zarzutów popełnienia zarzucanych mu czynów.

Oskarżony M. P. zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę wyrażający się w uznaniu, że zgromadzone dowody stanowią podstawę do uznania go za winnego popełnienia przypisanych mu czynów, podczas gdy ich prawidłowa ocena winna prowadzić do przeciwnego wniosku;

- zaniechanie dopuszczenia przez Sąd I instancji dowodu z opinii drugiego zespołu biegłych lekarzy psychiatrów;

- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności

i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. P. zaskarżył wyrok na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt. 1,2,3 i 4 kpk zarzucając:

1. rażąco i mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia obrazę prawa materialnego, a w szczególności art. 11 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk przez Sąd Rejonowy błędnego poglądu, że działanie jednego ze sprawców rozboju z użyciem przemocy mającego miejsce w tym samym czasie i miejscu wyczerpuje znamiona dwóch odrębnych czynów, a to występku z art. 158 § 1 kk, art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk oraz występku z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk podczas gdy użycie przez co najmniej dwóch sprawców rozboju przemocy w postaci pobicia, w którym naraża się pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk i w wyniku którego nastąpił skutek określony w art. 157 § 1 kk i w którym przemoc stosowana jest tuż przed dokonaniem zaboru daje podstawę do zakwalifikowania takiego czynu jako jednego przestępstwa określonego w art. 280 § 1 kk i art. 158 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk ewentualnie jeżeliby przyjąć, że sprawca nie miał zamiaru dokonać zaboru przed zakończeniem stosowania przemocy wobec pokrzywdzonego należało uznać zważywszy na to, że przedmiot zaboru miał wartość mniejszą niż 400 złotych, że popełnił on występki z art. 157 § 1 kk, art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

2. rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- rażąco obrazę art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 kpk przez rozstrzygnięcie o winie oskarżonego M. P., co do przypisanego mu czynu w punkcie II zaskarżonego wyroku, tylko na podstawie domniemań i błędnie wyciągniętych wniosków oraz rozstrzygnięcie wszystkich nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, mimo iż ten konsekwentnie w toku całego postępowania nie przyznał się do zaboru telefonu pokrzywdzonej i mimo, że sama pokrzywdzona przyznała, że nie tylko nie widziała aby ukradziono jej telefon lecz przeciwnie myślała, że zabrała go ze sobą idąc do mieszkania, a także pomimo, że żaden ze świadków ani uczestników zdarzenia nie widział aby oskarżony zabrał A. J. telefon komórkowy;

- rażąco obrazę art. 217 kpk w zw. z art. 143 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 229 kpk w zw. z art. 148 kpk i w zw. z art. 150 kpk a także 4, 92, 410 i 424 § 1 pkt 1 kpk przez rozstrzygnięcie o winie oskarżonego M. P., co do przypisanego mu czynu w punkcie II zaskarżonego wyroku na podstawie zeznań świadków J. K. i J. J. oraz treści protokołu zatrzymania rzeczy (k.4-6) pomimo, że dowody te pozostają w rażącej sprzeczności skoro z treści w/w zeznań wynika, że telefon pokrzywdzonej znaleziono przy oskarżonym podczas przeszukania, a z treści protokołu zatrzymania rzeczy wynika, że telefon ten podejrzany wydał dobrowolnie, a także ze względu na fakt, że w treści protokołu zatrzymania rzeczy brak jest nie tylko podpisu podejrzanego ale także wzmianki o odczytaniu mu jego treści oraz skoro nie jest wiarygodnym aby zatrzymano u podejrzanego o godzinie 13.10 telefon pokrzywdzonej, nie zatrzymując jednocześnie telefonu M. P., skoro pokrzywdzona podjęła wiadomość o utracie telefonu dopiero po jej opatrzeniu przez J. J. (1) i po bezskutecznym jego poszukiwaniu na miejscu zdarzenia, a tym samym funkcjonariusze policji nie mogli mieć o godzinie 13.10 informacji o telefonie utraconym przez poszkodowaną;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na:

- bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony M. P. dokonał zaboru telefonu pokrzywdzonej mimo, że faktycznie takiego zdarzenia nie było;

- bezpodstawnym przyjęciu, że czyn popełniony przez oskarżonego M. P. stanowi występki o charakterze chuligańskim;

- bezpodstawnym przyjęciu, że w czasie od momentu rozpoczęcia pobicia pokrzywdzonej przez oskarżonego M. P. do momentu zadania przez niego ostatniego ciosu nastąpiła przerwa w jego działaniu po której nastąpiła zmiana zamiaru pobicia na zamiar dokonania rozboju;

4. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu M. P., wyrażającą się w wymierzeniu mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, mimo że przyznał się on do pobicia pokrzywdzonej, działał pod namową współoskarżonego R. K., będąc przekonany, że pobiła ona siedmiomiesięczne dziecko współoskarżonego i mimo, że wyraził on żal i przeprosił pokrzywdzoną.

Mając na uwadze powyższe podstawy wniosków:

1. o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości w stosunku do oskarżonego M. P. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,

ewentualnie

2. o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. P. od popełnienia przypisanego mu czynu w punkcie II zaskarżonego wyroku, zmianę zaskarżonego wyroku co do przypisanego oskarżonemu M. P. czynu w punkcie I przez wyeliminowanie z jego opisu przyjęcia, że dopuścił się on występkowi o charakterze chuligańskim działając bez powodu i okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego i odstąpienie od wymierzenia mu kary także na podstawie art. 57 a § 1 kk oraz obniżenie w stosunku do niego kary pozbawienia wolności za ten czyn do lat dwóch z jednoczesnym warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary oraz uchylenie punktu VI zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje nie są zasadne.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił.

Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obszerny wywód, w którym sąd rejonowy poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności (k.14-20 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, (k. 822-823 akt sądowych) czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł także Sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Odnosnie apelacji oskarżonego R. K.

W sytuacji, gdy oskarżony M. P. zwrócił się do pokrzywdzonej, by poczekała na drodze przy sklepie na oskarżonego R. K., następnie oskarżony R. K. zwrócił się do oskarżonego M. P. słowami:

„nie gadaj z nią tylko wal w ryj” następnie zaś obaj oskarżeni zaczęli przedstawiać swoje pretensje wobec pokrzywdzonej, szarpiąc za odzież, popychając a następnie bić wzajemnie ściśle powiązanie zachowań obu oskarżonych nie stwarza jakichkolwiek wątpliwości, że działali oni wspólnie i w porozumieniu.

Z relacji pokrzywdzonej wynika jednoznacznie, że „...jako pierwszy uderzył mnie K. (...) gdy leżałam, to oboje zaczęli mnie bić pięściami po głowie, po plecach, po brzuchu, obaj kopali mnie wiele razy po całym ciele, obaj skakali mi nogami po głowie, (...) uderzenia (...) były (...) intensywne padały ze wszystkich stron, kopnięcia również, wszystko to trwało około 10 może nawet 15 minut, oni po prostu katowali mnie, pastwili się nade mną...” (k.25 akt sądowych), w świetle czego zasadnym było przypisanie obu oskarżonym jako działających wspólnie i w porozumieniu wszystkich skutków pobicia A. J. – zeznania pokrzywdzonej znajdują potwierdzenie w relacjach świadków S. J., A. R. i M. R. oraz opinii biegłej z zakresu medycyny sądowej.

Z logicznych, spójnych relacji pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji wynika, że oskarżony dopuścił się na ich szkodę przypisanych im czynów.

Sąd odwoławczy w pełni przychylił się do wywodów Sądu I instancji w tej mierze, dotyczących w szczególności powodów dla których także sąd odmówił waloru wiarygodności zeznaniom świadka B. K. i wyjaśnień samych oskarżonych (k. 16 – 20 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 818-822 akt sądowych).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób niebudzący wątpliwości potwierdził sprawstwo i winę oskarżonego odnośnie czynów przypisanych na szkodę interweniujących funkcjonariuszy policji – brak jest w ocenie sądu odwoławczego podstaw do przesłuchania dyżurnego komisariatu policji jak też dopuszczenia dowodu z zapisków z notatników służbowych policjantów.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego R. K. – jak wspomniano wyżej Sąd odwoławczy dokonując analizy akt sprawy w kontekście uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie znalazł podstaw do stwierdzenia uchybień po stronie Sądu I instancji dotyczących błędnej oceny dowodów, w szczególności skutkujących obraza przepisu art. 5 kpk – zawarte w apelacji wywody sprowadzają się do polemiki z ustaleniami faktycznymi sądu I instancji nie zawierają argumentów mogących podważyć trafność toku rozumowania tegoż sądu przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Odnosnie zarzutów dotyczących stopnia zaangażowania oskarżonego w pobicie pokrzywdzonej odnieść się należy do powołanej wyżej argumentacji związanej z analogicznym zarzutem zawartym w osobistej apelacji tegoż oskarżonego,

w szczególności do cytowanego fragmentu zeznań pokrzywdzonej, z którego jednoznacznie wynika, że zarówno kopnięcia jak i uderzenia padały „ze wszystkich stron” co wyraźnie wskazuje na aktywny udział obu napastników we wspomnianym pobiciu w pełni przekonujące są w tej mierze wywody Sądu I instancji zawarte na k. 22 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k.824 akt sądowych).

Co do apelacji oskarżonego M. P. stwierdzić należy, że opiera się ona w głównej mierze na polemice z ustaleniami faktycznymi sądu rejonowego stanowiącej wyraz odmiennego niż zaprezentowany przez Sąd I instancji punktu widzenia na materiał dowodowy sprawy. Twierdzenie o rzekomym „wrobieniu” oskarżonego są całkowicie dowolne i gołosłowne – skarżący nie powołuje w tej mierze jakichkolwiek przekonujących argumentów.

Odnosnie opinii sądowno – psychiatrycznej zarzut w tym zakresie opiera się na prostek negacji: „... nie zgadzam się z opinią biegłych (...) którzy twierdzą, że mogłem przewidzieć i wiedzieć co się dzieje wokół mnie...”.

Analiza wspomnianej opinii nie stanowi w ocenie sądu odwoławczego podstaw do stwierdzenia, by opinia ta była niepełna lub niejasna w rozumieniu przepisu art. 201 kpk.

Subiektywne odczucia oskarżonego co do stanu jego zdrowia i odwoływanie się do faktu, że w zakładzie karnym jest raz w miesiącu badany przez psychiatrów i ma „częste rozmowy” z psychologiem w żadnym wypadku nie mogą stanowić podstawy o podważenia wniosków wspomnianej opinii sądowno – psychiatrycznej.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego M. P.

Sąd I instancji trafnie ustalił, że zdarzenie objęte pkt I zarzutu składało się de facto z dwóch epizodów: pobicia pokrzywdzonej, a następnie, gdy obaj napastnicy od niej odstąpili, a pokrzywdzona próbowała wezwać pomoc przy użyciu telefonu komórkowego – napadu rabunkowego, którego dopuścił się na niej oskarżony M. P. zadając jej cios pięścią w twarz wskutek czego wypadł jej z ręki telefon, który oskarżony kopnął uniemożliwiając podniesienia go przez pokrzywdzoną, a następnie zabrał.

Zawarty w uzasadnieniu opis przedmiotowych zdarzeń jak i wywody dotyczące kwalifikacji prawnej objętych nimi czynów (k.23-24 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 825 – 826 akt sądowych) nie budzą w ocenie Sądu odwoławczego zastrzeżeń.

Wbrew twierdzeniu zawartemu w apelacji wypowiedzi funkcjonariuszy policji „ujawniliśmy przy nim telefon komórkowy marki S.” nie pozostają w sprzeczności z zapisem w protokole zatrzymania rzeczy: „spis i popis rzeczy wydanych dobrowolnie po wezwaniu dokonującego czynność”, a braku podpisów w tymże protokole (k. 5 v akt sądowych) wynikają z okoliczności, że oskarżony „odmówił podpisu”.

Odnosnie podniesionego zarzutu rzekomego nieposiadania przez funkcjonariuszy policji informacji o telefonie utraconym przez pokrzywdzoną odnieść się należy do zeznań świadka S. N. (funkcjonariusza policji), z których wynika, że „... do pomocy wezwaliśmy drugi patrol (...) na podstawie informacji przekazanych nam przez patrol, który pozostał na miejscu zdarzenia (telefon ujawniony w toku kontroli osobistej oskarżonego M. P.) został skradziony pokrzywdzonej kobiecie...” (k. 117 v. akt sądowych).

Nie budzi w ocenie sądu odwoławczego zastrzeżeń przyjęcie przez Sąd I instancji, że przypisanym oskarżonym czyn z pkt. I części dyspozytywnej wyroku ma charakter chuligański – sąd odwoławczy przychyła się w tej mierze do wywodów sądu rejonowego zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k.22 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 824 akt sądowych).

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest w ocenie sądu okręgowego podstaw do uznania wymierzonych oskarżonym kar na poszczególne czyny jak i orzeczonych kar łącznych za rażąco niewspółmiernie surowe, wręcz przeciwnie przy uwzględnieniu trafnie wskazanych przez sąd rejonowy okoliczności obciążających i

zasadnym stwierdzeniu, że „... sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności łagodzących po stronie oskarżonych...” (k.28 – 30 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 830 – 832 akt sądowych) kary te jawią się jako relatywnie łagodne.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (uwagi na orzeczone kary izolacyjne i sytuację materialną oskarżonych).